



VALUES EDUCATION

“Riešenie sporov: klamstvá”

Ref. 20832



RIEŠENIE SPOROV: KLAMSTVÁ

Ref. 20832

OBSAH

- **30 KARTIČIEK** (ilustrácie) v rozmeroch 13,5 x 16,5 cm, na ktorých sa rozvíja 7 príbehov + 2 kartičky s otáznikmi. (4 obrázkové kartičky na každý príbeh, pričom 2 posledné z nich sú vždy obojstranné).
- **1 ONLINE AUDIO MP3** s nahrávkami **7 jednoduchých príbehov s 2 možnými koncami (celkove 14 príbehov)**. K AUDIO MP3 sú priložené texty príbehov a čiernobiele ilustrácie na vymaľovanie.
- **Návod** na používanie AUDIO MP3.
- **5 podstavcov**.

SPÔSOB HRANIA A POKYNY NA POUŽÍVANIE

Obsahuje **7 jednoduchých príbehov**, v ktorých sú uvedené **dva spôsoby vyriešenia rôznych sporných situácií** a poukazuje sa na dôsledky prijatia správneho alebo nesprávneho rozhodnutia. Dej každého príbehu sa rozvíja na 4 kartičkách, z ktorých 2 kartičky sú obojstranné a navrhujú riešenie s dvoma možnými koncami.

- 1. Oboznámenie sa s didaktickým materiálom:** Vychovávateľovi sa odporúča prečítať si a vypočuť príbehy, oboznámiť sa s ilustráciami pred tým, než začne pracovať s deťmi.
- 2. Zostavenie kartičiek** podľa farby rámčeka.
- 3. Výber jedného z príbehov (danej stopy) na AUDIO MP3** a vyhľadanie kartičiek s rámčekom v príslušnej farbe (podľa pokynov priloženého návodu na používanie AUDIO MP3).
- 4. Vypočutie si príbehu a usporiadanie kartičiek podľa poradia.** Treba venovať pozornosť skutočnosti, že posledné 2 kartičky poskytujú dve možnosti riešenia.
- 5. Skontrolovanie, či je poradie správne** podľa očíslovania, a či u posledných 2 kartičiek bola zvolená **správna možnosť**, zodpovedajúca príbehu (stope), podľa priloženého návodu na používanie AUDIO MP3.

Pri práci so skupinou detí sa odporúča prichytiť kartičky na priložené drevené podstavce tak, aby všetky deti dobre videli obrázky.

ODPORÚČANÝ VEK

Od 3 rokov.

PSYCHOLOGICKO-PEDAGOGICKÉ CIELE

- Uvedomenie si, že prijaté rozhodnutia majú svoje dôsledky (dobré či zlé), a preto nesieme za naše rozhodnutia zodpovednosť.
- Rozvíjanie schopnosti počúvania.
- Osvojovanie si časových pojmov (predtým, neskôr, potom...).
- Rozvíjanie časového sledu pri správnom usporiadaní scén.
- Motivácia a obohacovanie jazyka: povzbudzuje dieťa hovoriť a umožňuje mu začať používať skladbu jazyka.
- Obohacovanie základnej slovnej zásoby.
- Ľahšie osvojovanie si cudzích jazykov.



ROZVÍJANIE AKTIVÍT

- **Pripevnite** na drevené podstavce kartičky príbehu v správnom poradí, pričom posledné 2 z nich budú so symbolom „nespokojný“. Tieto 2 posledné obrázky zakryte „kartičkami s otáznikmi“. Pozorne si **vypočujte** príbeh a **opýtajte sa** detí: „*Čo sa rozhodol urobiť alebo povedať predstaviteľ príbehu?*“. Potom zdvihnite kartičku s otáznikom na tretej kartičke a opýtajte sa detí: „*Čo si myslíte, že sa stane dôsledkom toho, čo teraz uvidíte?*“ a nadvihnete pritom kartičku s otáznikom na štvrtom obrázku. Potom obráťte posledné dve obrázkové kartičky a prvú z nich prikryte „kartičkou s otáznikom“, pričom deti budú vidieť štvrtú kartu v poradí. Opýtajte sa ich: „*Čo si myslíte, že sa musí stať, aby príbeh skončil týmto spôsobom?*“ Nakoniec si vypočujte príbeh, ktorému zodpovedá symbol „spokojný“ a zdvihnite z tretieho obrázku „kartičku s otáznikom“.
- Obrázky príbehu sú rozložené na stole a potom, keď už dieťa pozná príbeh, ich musí usporiadať bez počúvania príbehu.
- Obrázky príbehu sú usporiadané v správnom poradí na stole a dieťa musí vyrozprávať a zdôvodniť, čo sa udialo v príbehu.



1. Lopta vystrelená na mesiac

Blížila sa veľká prestávka. Dnes mala byť iná ako obvykle, pretože všetci spolužiaci sa chystali hrať futbalový zápas proti vedľajšej triede a chceli ukázať, že sú neporaziteľným mužstvom.

Konečne nastala dlhoočakávaná chvíľa, smejúce sa a kričiace deti zbehli dole schodmi a o niekoľko minút sa zápas na dvore začal. Obe mužstvá bojovali s nadšením, aby získali loptu, ale nikomu sa nepodarilo dať gól. Zrazu sa lopta odrazila od jedného z múrov dvora a padla na zem, pričom niekoľkokrát za sebou poskočila a dopadla v blízko miesta, kde stáli Roman a Albert, ktorí boli súpermi. Obaja chlapci rýchlo bežali za loptou a prakticky dobehli naraz, ale bol to Roman, ktorému sa podarilo vystreliť ju z celej sily. Lopta letela hore, všetky deti ju sledovali pohľadom ako letí do neba. Nikto z prítomných si na nič podobné nepamätal. Lopta letela s takou silou, že preletela nad brámkou a pokračovala v lete až za hojdačky a fontánu... podobala sa na raketu, letiacu priamo na mesiac. Bola nezastaviteľná!

Prekvapenie na tvárach detí sa však premenilo na obavy, keď videli, že lopta letí smerom k oknám školy. Lopta nakoniec doletela na miesto určenia... a sklo zarinčalo. Rozbilo sa na tisíc kúskov a rinčanie bolo počuť v celej škole. Neubehlo ani päť sekúnd, keď sa jeden z učiteľov objavil na dvore s loptou v rukách a s veľmi vážnym výrazom tváre. Pristúpil k deťom, ktoré hrali futbalový zápas. Deti ho rýchlo obkolesili. Učiteľ ukázal na rozbité okno a veľmi prísny hlasom sa opýtal:

-Kto to rozbil?

☹ Nervóznym a trochu vzrušeným Roman, chvíľku váhal, ale nakoniec povedal:

-Bol to Albert. On vystrelil loptu.

-Čo to hovoríš?- rozhorčene zareagoval Albert –Ved' si to bol ty!

Obaja chlapci sa začali hádať, ale neexistoval nijaký spôsob, ako zistiť pravdu. Učiteľ sa preto rozhodol potrestať oboch tak, že im zarazí prestávku. A tak Roman a Albert zostali v triede a počúvali ako ich spolužiaci pokračujú v zápase.

Roman si uvedomil, že klamať nebol dobrý nápad. Nielenže sa nevyhol trestu, ale navyše jeho kamarát Albert bol nespravodlivo potrestaný. Teraz bude na neho nahnevaný a potrvá istú dobu, kým si znovu získa jeho dôveru a priateľstvo. Ten výstrel mal neblahé následky, pretože klamstvo nikdy neprináša nič dobrého.

☺ Roman sa veľmi hanbil a mal strach povedať pravdu. Učiteľ by ho určite vyhrešil. Vtedy si spomenul, že rodičia mu vždy hovoria: „s pravdou najďalej zájdeš“. Takže Roman nabral odvahu a priznal sa:

-Pán učiteľ, bol som to ja, kopol som do lopty príliš silne, ale nič som nechcel rozbiť, naozaj.

Roman sklonil hlavu a veľa mu nechýbalo do plaču. Jeho kamarát Albert mu položil ruku na rameno, aby ho povzbudil a na jeho obranu povedal:

-Je to pravda, pán učiteľ, bolo to nechtiac.

Učiteľ pozrel na oboch chlapcov s miernym úsmevom a nakoniec prehovoril. Všetci očakávali, že dostanú trest najmenej týždeň bez prestávok, ale na veľké prekvapenie im povedal: -V poriadku Roman,

nerob si starosti. Dobre si urobil, že si povedal pravdu, spolužiaci si môžu zobrať príklad z tvojej odvahy. Ale nabadúce dávaj väčší pozor. Dvor je dosť veľký, hrajte sa trochu ďalej od okien.

Roman sa usmial a utekal k spolužiakom, aby pokračovali v zápase trochu ďalej. Zvyšok prestávky hrali opatrnejšie, ale sa pritom rovnako dobre zabávali. Okrem toho Roman dal gól, za ktorý bol odmenený potleskom všetkých kamarátov.

2. Vrátенý dar

V kalendári, ktorý bol zavesený v Andreinej izbe, bol červenou fixkou výrazne označený dátum 20. februára. V ten deň bude mať Andrea 6 rokov. Už 6 rokov! V tento mimoriadny deň Andrea a jej rodina pripravili doma veľkú oslavu pre všetky jej kamarátky a kamarátov zo školy. O piatej začali prichádzať hostia. Andrea netrpezlivo čakala na chvíľu, keď rozbalí darčeky, ale vedela, že to nemôže urobiť skôr, než nesfúkne šesť sviečok na torte k narodeninám.

Zrazu sa objavil otec s veľkou čokoládovou tortou ozdobenou šiestimi zapálenými sviečkami. Všetci jej spoločne zaspievali k narodeninám. Andrea sa zľahka nadýchala a fúkla tak silno, že keby tam bolo o 20 sviečok viac, aj tie by sfúkla.

Kým krájali tortu, Andrea začala rozbaľovať darčeky: krabičku s farebnými ceruzkami, korčule, ďalekohľad... Mala z nich obrovskú radosť!

Jožko, jeden z najlepších kamarátov si všimol najmä ďalekohľad. Bol úžasný a dalo sa ním pozerat' cez okno na všetko, čo sa dialo v parku oproti. Jožko bol ním nadšený. Nikdy predtým sa cez ďalekohľad nepozeral. Zavesil si ho na krk a celé odpoľudnie strávil d'ívaním cez ďalekohľad, zatiaľ čo sa ostatné deti hrali s inými hračkami. Oslava trvala, až kým sa takmer nezotmelo a pokým si rodičia neprišli po všetky deti.

☹️ Pri návrate domov Jožko na ulici nadšene rozprával svojej mame ako dobre sa zabavili na oslave narodenín. A ako sa teší na oslavu svojich narodenín! Hoci v skutočnosti do jeho narodenín ešte chýbalo niekoľko mesiacov. Jožkova mama si všimla, že má na krku zavesený ďalekohľad a opýtala sa ho: -Čo je to za ďalekohľad, čo máš na krku? Vtedy si Jožko uvedomil, že si ho nechtiac odniesol.
-Ach... nič, nič, -odpovedal Jožko. A klamal matke, keď jej povedal: -Je to len hračka, ktorú mi požičala Andrea, aby som sa s ňou hral tento víkend.

V ten večer u Andrey celá rodina upratala zvyšky obalov od darčiekov, taniere, poháre... Všetci, okrem Andrey, ktorá si sústavne pozerala darčeky, čo dostala. Niečo jej však nesedelo: -Kde je najkrajší zo všetkých darčiekov? Kde je ten fantastický ďalekohľad, čo dostala do daru? Ani otec, ani mama ho nenašli, a preto prezreli všetky kúty. Dokonca i chladničku!

Andrea si nechcela ani pomyslieť nato, že by ho bola stratila. Rodičia sa ju snažili utešiť a vraveli jej, že skôr, či neskôr sa určite nájde. Andrea bola veľmi smutná a pustila sa do plaču. Jeden z jej najšťastnejších dní v živote sa pokazil vinou „tajomného“ zmiznutia ďalekohľadu.

☺️ Keď odchádzali od Andrey, vo výťahu Jožko s nadšením rozprával mame, ako sa dobre zabavil na oslave narodenín. Veľmi sa už tešil na oslavu svojich narodenín, aj keď do nich ešte chýbalo niekoľko mesiacov. Jožkova mama si všimla, že má na krku zavesený ďalekohľad a opýtala sa ho:
-Čo to je za ďalekohľad, čo máš na krku? Vtedy si Jožko uvedomil, že si nechtiac odniesol Andrein ďalekohľad.

Jožko mohol povedať, že mu ho požičala jeho priateľka Andrea, a tak sa s ním mohol ďalej hrať doma, ale to by mame klamal... To by nebolo pekné. Takže nakoniec jej povedal pravdu: -Odniesol som si ho zavesený na krku, ani som si to neuvedomil!

Vďaka tomu, že Jožko povedal pravdu, sa vrátili k Andreí a Jožko vrátil svojej kamarátke ďalekohľad, ktorý si nechtiac odniesol.

Vtedy sa Andrea rozhodla z vďačnosti, že mu ho ponechá, aby sa s ním hral cez víkend. Ved' ona mala iné darčeky, z ktorých sa mohla tešiť a aj tak sa nedá so všetkými hrať naraz. Jožkovi sa tvár rozžiarila úsmevom od ucha k uchu a začervenal sa ako rak.

3. Aké čudné cukríky!

Obyčajne vždy v sobotu poobede Tonko a Pavla chodili s rodičmi na prechádzku do parku. V ten deň však veľmi pršalo, a preto sa rozhodli, že zostanú doma. Veľmi im to neprekážalo, že zostanú doma, lebo obaja súrodenci sa spolu vedeli dobre zahrať a bolo im jedno, či sú doma, v parku alebo kdekoľvek inde. Takže sa rozhodli dokončiť skladanie veľkého puzzle, ktoré im darovala ich teta. Ešte bolo treba vložiť veľa častí a tomu sa mohli venovať celé popoludnie. Zrazu z Tonového brucha zaznel čudný zvuk. Jeho sestra sa zasmiala. Ved' neuplynula ani hodina, čo obedovali a jej brat mal už zasa hlad!

Tonko sa rozhodol ísť do kuchyne pre keksy. Rýchlo vybehol do kuchyne a vyliezol na stoličku, aby mohol otvoriť skrinku, kde bola uložená krabica s keksmi. Nikdy si dobre nepamätal, v ktorej z troch skriniek boli keksy, a tak najskôr otvoril prvú skrinku, aby sa do nich pozrel. Podľa tých krabičiek, ktoré tam videl, sa nezdalo, že by niektorá z nich bola od keksov, ale bola tam jedna sklenená nádobka, na ktorú sa Tonko díval s otvorenými ústami a napadla ho len jedna jediná myšlienka: „CUKRÍKY!“. Sklenená fľaštička bola plná červených lesklých guľičiek. Tonko ju bez najmenšieho zaváhania vzal a zliezol zo stoličky. Musel použiť veľkú silu, aby sa mu ju podarilo otvoriť, ale keď sa mu to konečne podarilo, vybral štyri guľky, dve pre neho a dve pre sestru. Behom sa vrátil do izby a nádobku nechal na ľavici v kuchyni.

Tonkov otec vošiel do kuchyne o niekoľko minút neskôr. Chcel si vypiť pohár vody a zostal veľmi prekvapený, keď uvidel fľaštičku s liekmi na kuchynskej ľavici. Bol si celkom istý, že ju nechal v skrinke na lieky, a tak s nádobkou v ruke išiel za deťmi, aby sa ich opýtal, či ju nevzali oni.

Tonko práve ukázal sestre štyri lákavé červené cukrikové guľičky, ktoré našiel v kuchyni. Keď počul, že otec prichádza, znovu ich schoval do vrečka, pretože dobre vedel, že ak chcel jesť cukríky, musí požiadať o dovoľenie.

☹ Otec vošiel do izby a opýtal sa:

-Ktorí z vás mal v rukách túto fľaštičku v kuchyni?

-Otecko, my sme to neboli - naraz odpovedali obe deti.

Otec Tonka a Pavly bol trochu prekvapený, ale pomyslel si, že pravdepodobne zabudol lieky uložiť, keď ich doniesol z lekárne. Keď otec vyšiel z izby, Tonko a Pavla si dali do úst po jednej guľičke. Popravde jej chuť nebola veľmi príjemná. Pomaly sa tabletky rozpustila v ústach a zanechala im v hrdle horkú príchuť. –Aké odporné!- povedali deti a rýchlo to šli zapiť vodou do kuchyne.

O niečo neskôr, kým dokončovali skladanie puzzle, sa obe deti začali cítiť zle. Silne ich v bruchu pichalo a už sa nemohli ďalej hrať. Tonko a Pavla už nemali iné východisko, než vyjaviť rodičom ako veľmi ich bolia brušká:

-Ale, čo vám mohlo uškodiť?- opýtal sa otec.

-To...- začal bojzlivito hovoriť Tonko -... každý z nás zjedol jednu z tých červených cukrikových guľiek a zdá sa mi, že neboli v dobrom stave....

-Čože?- opýtal sa ich prekvapený otec. -To neboli cukríky, Tonko. To sú lieky! Ved' som sa vás na to pýtal a povedali ste mi, že ste nemali v rukách tú fľaštičku. Teraz, pretože ste nepovedali pravdu, je vám zle a budeme musieť zavolať lekára, aby vás dal do poriadku.

-Ľutujem to, otecko- povedal Tonko. –Keby som bol vedel, že to sú lieky, nebol by som ich vzal. Prepáč mi, že som klamal!

-Nerob si starosti- povedal otec a položil mu ruku na rameno. –Teraz je najdôležitejšie, aby sme zavolali lekára.

O hodinu neskoršie Tonko i jeho sestra ležali v posteli a brali sirup, ktorý doniesol lekár. Zajtra ráno už budú v poriadku, ale zvyšok dňa musia byť v posteli. „To je otrava!“ uvažoval Tonko. Klamanie bolo opätovne najhorším riešením. Tonko sa zapovedal, že nikdy viac nebude svojim rodičom klamať.

☺ Otec vošiel do izby, kde sa hrali deti a povedal:

-Počúvajte, deti, nemal náhodou jeden z vás v rukách túto fľaštičku v kuchyni?

Tonko si pomyslel, že keď povie pravdu, určite mu otec pripomenie, že cukríky sa neberú bez dovoľenia a že mal počkať do olovranu... teda, ako vždy. Ale, keď videl ustarostenú tvár svojho otca, ktorý držal v ruke fľaštičku, spomenul si, že inokedy, keď klamal, nepochodil najlepšie, a tak odpovedal:

-Bol som to ja, otecko. Myslel som, že keď zjeme zopár cukríkov, nič sa nestane.- pričom vybral z vrečka cukríky a dal ich otcovi.

-Cukríky? Syn môj, ešte dobre, že si povedal pravdu. Nevedel si, že sú to lieky? Otvoril si skrinku s liekmi a vieš, že to nemáš robiť.

-Veď som sa pomýlil- povedal vyľakane chlapec. Ešte dobre, že sme to nezjedli!

Otec im povedal, že keby zjedli tie lieky, veľmi by ich bolel žalúdok a museli by ležať v posteli celý deň, aby sa vyliečili. Tonkovi sa uľavilo a bol pyšný na to, že otcovi povedal pravdu. Po tomto zľaknutí si deti s chuťou vypili poriadny pohár mlieka a zjedli k tomu veľmi chutné keksy, čo im určite dobre padlo. Od toho dňa si Tonko vždy pamätal, v ktorej skrinka sú lieky a v ktorej keksy.

4. Domáce úlohy cez prázdniny

Bol posledný deň vyučovania pred prázdninami. Lorena bola veľmi nervózna, pretože chýbalo len pár minút, kým nezazvoní zvonček, a to znamenalo, že budú mať pred sebou štrnásť dní prázdnin, ktoré strávi s rodičmi na pláži. Lorena sedela v triede spoločne s ostatnými spolužiakmi a počúvala ako im učiteľ prial veselé prázdniny. Ale zrazu povedal:

-Postavte sa všetci do radu, dám každému zošit s úlohami, ktoré som vám pripravil na tieto prázdniny. Je dôležité, aby ste to po návrate doniesli všetko hotové.

-To je otrava– pomyslela si Lorena –zošit plný matematických príkladov, jazykových cvičení, cvičení z prírodopisu, z angličtiny, atď.

Učiteľ odovzdal každému žiakovi a žiačke zošit a v tej chvíli zazvonil zvonček. Prázdniny začali, ale nie tak, ako by si Lorena bola priała.

Keď prišla domov celú rodinu zamestnávali prípravy na cestu k moru. Jej matka sa pokúšala zavrieť kufor plný oblečenia tak, že si naň sadla. Otec hľadal ako rozumu zbavený udicu na ryby, aj keď ju potom nikdy nepoužíval. Jej malý brat sa pokúšal dať do plecniaka nafúknuté kúpacie koleso a pes Lolo sa krútil dokola a štekal po celom dome a myslel si, že rodina sa úplne zbláznila.

Lorena pomohla svojmu bratovi vložiť vyfučané kúpacie koleso do plecniaka a začala nosiť tašky a veci do kufra auta.

Nakoniec bola celá rodina pripravená k odchodu. Do kufra auta by sa už nezmestila ani ihla. Deti už čakali so zapnutými bezpečnostnými pásmi na zadných sedadlách. Keď už sedela celá rodina v aute, Lorenin otec sa opýtal: -Lorena, nezabudla si si vziať plecniak so zošitom s úlohami, ktoré vám dal učiteľ?

☹ Lorena si spomenula, že nechala ruksak opretý o posteľ, a že pri toľkom zmätku si ho zabudla vziať so sebou, ale pomyslela si, že to nie je dôležité a rozhodla sa odpovedať:

-Samozrejme, otecko, je v kufri- klamala Lorena.

-Tak teda... Už môžeme naštartovať auto, mama!- zvolal s nadšením jej malý brat. ve hodiny neskôr, rodinka dorazila na pláž. Keď Lorena ukladala svoje veci do zásuviek skrine v svojej izbe, vošiel jej otec, aby jej pomohol:

-Počúvaj, Lorena, čo povieš na to, keby sme sa pozreli na ten zošit s prázdninovými úlohami a rozvrhneme si celý týždeň tak, aby si každý deň trochu pracovala?

-Môžeme to urobiť popoludní- odpovedala Lorena zastreným hlasom a skladala pritom uterák. Jej otec veľmi dobre vedel, že keď má dcéra tento tón hlasu, niečo sa deje...

-Lorena, myslím si, že bude lepšie pozrieť sa na to teraz. Aspoň budeme vedieť, koľko času ti zaberú tieto úlohy. Ukáž mi ten zošit, zaberie nám to len chvíľku- trval na svojom otec.

Keď jej to otec zopakoval až štyrikrát, Lorena to nemohla viac tajiť:

-Otecko, zabudla som si ho doma!

-Ako to? Ved' si mi v aute povedala, že ho máš v plecniaku, a že ten je v kufri. No teda! Ved' vieš, že úlohy treba urobiť, prv než začne škola, takže sa budeme musieť vrátiť o niekoľko dní skôr, než sme mali naplánované. aby si ich doma načas urobila. Všetkým si nám skrátila dovolenku pri mori.

Lorena si v tej chvíli uvedomila, že nemala klamať.

☺ Lorena chvíľu uvažovala, čo má povedať a spomenula si, že si zabudla plecniak v izbe. Najprv ju napadlo, že povie, že ho vzala, aby nemusela robiť na pláži úlohy a mala viac času na zábavu, ale vedela, že klamstvá neprinášajú nič dobrého, a tak povedala pravdu:

-Vieš, otecko, zdá sa mi, že som si nechala plecniak v izbe.

-Nič sa nestalo, dcérka- odpovedal jej otec. Teraz rýchlo idem poň, veď vieš, aké je dôležité mať urobené domáce úlohy. Navyše, ja ti pomôžem a uvidíš, že ti zostane čas i na zábavu.

Otec sa vrátil po plecniak, v ktorom bol zošit s úlohami a Lorene sa zlepšila nálada.

Tie dva týždne na pláži boli nezabudnuteľné. Každý deň po raňajkách Lorena vypracovala jednu stranu zošita a otec bol vždy pri nej, aby sa sústredila a pomáhal jej vyriešiť akýkoľvek problém, ktorý by sa vyskytol. Potom sa počas celého dňa hrala s kamarátmi a s kamarátkami na pláži. Kúpali sa, hrali sa s loptou, chodili na výlety... skrátka, prežila vynikajúce prázdniny.

Stálo to zato povedať pravdu, mala čas na všetko, na zábavu aj na úlohy.

5. Kde je Karolko?

Raz popoludní sa Veronika rozhodla postaviť takú veľkú vežu, aká by sa len zmestila do izby. Bola to zložitá úloha a Veronika sa potrebovala úplne sústrediť. Zrazu ju niečo vyrušilo zo sústredenia, niekto jej klopal na chrbát. Veronika sa obrátila a samozrejme, že to bol jej malý brat Karolko.

-Čo chceš Karolko? Nevidíš, že sa hrám sama?

-Ale ja sa chcem hrať s tebou, Veronika – odpovedal jej Karolko.

-Dobre, Karolko. Chceš, aby sme sa hrali na schovávačku? Pozri, najprv sa ty schováš a ja ťa budem hľadať. Ale schovaj sa veľmi dobre, aby som ťa hneď nenašla.

Ani nedohovorila, už Karolko utekal po chodbe a hľadal nejaké dobré miesto, kam sa schovať. Nakoniec našiel to najlepšie miesto, skriňu na metly, ktorá bola v garáži. Medzitým Veronika, ktorá bola sústredená na svoju vežu, celkom zabudla, že má ísť hľadať brata.

Zrazu Veronika počula otcov hlas, ktorý volal oboch súrodencov na olovrant. Veronika zbehla do kuchyne a našla tam udivených rodičov:

-Dcéčka, nevidela si svojho brata? Nenašli sme ho. Nehral sa s tebou?

☹ Veronika sa pred odpoveďou zamyslela. Rozhodla sa, že nepovie pravdu, aby ju nevyhrešili.

-Nie otecko, ja som bola sama v izbe a nevidela som ho celé popoludnie.

Všetci traja začali hľadať Karolka. Jej rodičia boli veľmi znepokojení.

Medzitým sa chudák Karolko už veľmi nudil pri čakaní v skrini na metly. Skúšal ju otvoriť znútra, ale nemohol. Bol tam zatvorený! Keď si to Karolko uvedomil, veľmi sa vyľakal a začal plakať.

Otec, keď počul plač, pribehol do garáže a videl, že skriňa na metly sa kývala z jednej strany na druhú. Otvoril dvere a našiel plačúceho Karolka. Vzal ho na ruky a spýtal sa: - Môžeš mi povedať, čo tu robíš?

-Hral som sa na skrývačku s Veronikou- povedal a stieral si pritom slzy.

O chvíľu neskôr sa celá rodina zišla v obývačke.

-Veronika, môžeš nám povedať, čo sa stalo?- opýtal sa jej otec.

Veronika si uvedomovala, že táto situácia je už neudržateľná, a tak povedala pravdu:

-Ja som chcela dokončiť vežu a povedala som Karolkovi, aby sa skryl, že ho pôjdem hľadať, ale potom som na neho zabudla.

Rodičia vysvetlili Veronike, že im nemala klamať, keď sa jej opýtali, kde je brat. Nie je dobré skrývať pravdu, a o to menej, keď ide o jej vlastného brata.

Veronika pristúpila k bratovi, objala ho a povedala mu: - Prepáč mi, braček.

Potom sa pozrela na rodičov a povedala im, že ľutuje, že im klamala.

☺ Veronika sa pred odpoveďou na chvíľku zamyslela. Uvedomovala si, že jej brat bol dlhšiu chvíľku skrytý, a že ona ho zabudla ísť hľadať. Vedela, že nebolo správne to, čo urobila, ale neurobila to úmyselne. A tak povedala svojim rodičom pravdu o tom, čo sa stalo:

-Pred chvíľkou som mu povedala, aby sa skryl, že ja ho budem hľadať, ale som sa zabavila so svojimi vecami a úplne som naňho zabudla.

-Dcéčka moja, to nie je ale pekné, že si zabudla na brata.

-Viem to, otecko- zahanbená povedala Veronika.

-No, tak dobre- dodal jej otec –dajme sa do toho. V tomto dome je niekde skryté malé dieťa a musíme ho nájsť. Dajme sa do toho, záchranná služba!

Veronika a jej matka sa na seba prekvapene pozreli a spýtali sa: -Prečo tak kričíš, otecko?

-Aby ma Karolko počul a myslel si, že sa s ním všetci hráme na schovávačku.

Veroniku nadchol tento nápad, a tak sa celá rodina s nadšením pustila do hľadania Karolka po všetkých kútoch domu. Keď Veronika prišla do garáže, všimla si podivné zvuky, ktoré vychádzali zo skrine na metly. Ako chrápe! Otvorila skriňu a našla Karolka ako sladko spinká a pritom objíma jednu z metiel. Chudák, bolo mu z toľkého čakania dlho a zaspal. Veronika mu pomohla vyjsť zo skrine a zavolať rodičov. Karolko už stál na nohách, trel si oči a pozeral na celú rodinu, orá stála pred ním. Potom sa pozrel na Veroniku a povedal:

-Tebe to ale trvalo! Ešte šťastie, že som si zdriemol.

Keď to povedal, Veronika a jej rodičia sa pustili do smiechu. Také to bolo zábavné, že sa rozhodli pokračovať v hre na skrývačku všetci spolu.

6. Výlet na bicykli

Bolo prekrásne piatkové popoludnie, Klaudia a Berta veľmi túžili vyskúšať si svoje nové bicykle. Klaudii nový bicykel bol červený. Bola to jej obľúbená farba, ale Bertin nebol v jej obľúbenej farbe, bol modrý. Otec im povedal, že „má farbu jej očí“. Pretože v ten týždeň pršalo, ešte nemali príležitosť previesť sa na nových bicykloch. Toho popoludnia, aj keď bolo krásne, ich rodičia nemali čas, museli ísť na nákup a nechceli, aby sa dievčatá išli samé bicyklovať. Klaudia a Berta bez prestania prosíkali, aby im dovolili krátko sa previesť, ale rodičia boli neústupní. Nakoniec to dievčatá vzdali, sadli si so založenými rukami a s nahnevaným výrazom do kresiel.

Keď rodičia odišli, Berta povedala:

-Určite by sa nič nestalo, keby sme išli na chvíľku von s bicyklami.

-Máš pravdu, čo sa môže stať? Nemusia sa o tom dozvedieť- odpovedala Klaudia.

A tak vyšli von a veselo sa bicyklovali dole ulicou. Za prvou zákrutou Bertin bicykel narazil na kameň a ona spadla na zem. Pri páde si Berta poranila členok.

☹ Po návrate domov si Klaudia a Berta znova sadli do kresiel, ale Bertu bolel členok stále viac a viac. O niečo neskôr sa vrátili z nákupu ich rodičia a opýtali sa ich:

-Všetko je v poriadku dievčatá?

-Áno, všetko je v poriadku- odpovedali obe sestry a pozerali sa na druhú stranu.

Keďže nepovedali pravdu, Berta sa celý zvyšok dňa tvárila, že dobre chodí, ale pritom jej členok stále viac opúchal. Klaudii sa zdalo, že jej sestra má namiesto členku tenisovú loptu! Uplynulo niekoľko hodín a bolesť sa nedala vydržať. Berta musela rodičom povedať pravdu. Nakoniec sa Berta vrátila od lekára so zasadrovanou nohou a zahanbená, že nepovedala včas, čo sa jej stalo. Teraz bude musieť čakať najmenej mesiac, kým bude môcť opäť jazdiť na bicykli!

☺ Klaudia pomohla svojej sestre domov a museli sa vrátiť peši a po boku tlačiť bicykle. Keď sa vrátili ich rodičia, Berta ležala na pohovke s členkom trochu opuchnutým a obe sestry sa rozhodli povedať im pravdu. Aj keď sa rodičia spočiatku hnevali, pretože ich neposlúchli, nakoniec boli radi, že im povedali pravdu. Dali Berte na členok ľad a opuchlina začala našťastie pomaly odpúchať.

Klaudia a Berta vtedy pochopili, prečo ich rodičia nechceli, aby išli samé von. Dôležité však je, že povedali pravdu, pretože, keby ju boli tajili, určite by Bertu bolel členok ešte viac. Keďže Berte sa v jej stave najlepšie sedelo, popoludní sa celá rodina hrala v obývačke veľmi zábavnú spoločenskú hru.

7. Kocúr Rufús a obložené chlebíčky

Keď sa Ela rozhodla študovať rok v zahraničí, jej malý brat Radko veľmi zosmutnel. Obdobie dlhého čakania sa však nakoniec skončilo a dnes sa jeho drahá sestra vráti domov. Radko a jeho otec chystali na jej privítanie oslavu a matka medzitým šla po Elu. Radko s otcom pripravovali v kuchyni obložené chlebíčky pre všetkých hostí, ktorí mali prísť na oslavu.

Potom sa pustili do nafukovania balónov a nakoniec vyzdobili obývačku a na stôl položili taniere s olovrantom.

Medzitým sa susedov kocúr Rufús, ktorý sa rád túlal po záhrade, priblížil k oknu, kam ho prilákala vôňa chutných chlebíčkov.

Už bolo treba ísť len do obchodu za rohom a kúpiť občerstvujúce nápoje na oslavu. Tesne pred odchodom z domu sa Radkov otec opýtal:

-Zavrel si okno v obývačke?

☹ Radko si nepamätal, či ho zavrel, ale myslel si, že za tak krátku chvíľu sa nič nestane. Obchod bol blízko, a tak bez zaváhania odpovedal:

-Áno, všetko je pod kontrolou.

Otec so synom spokojne odišli do obchodu a netušili, aká katastrofa ich čaká po návrate domov.

Radko i jeho otec naložení plechovkami a fľašami hľadeli po návrate domov ako obarení. Kocúr Rufús vošiel cez otvorené okno a pochutnal si na obložených chlebíčkoch, ktoré boli na stole. A ešte k tomu pazúrmí roztrhal ozdoby na oslavu!

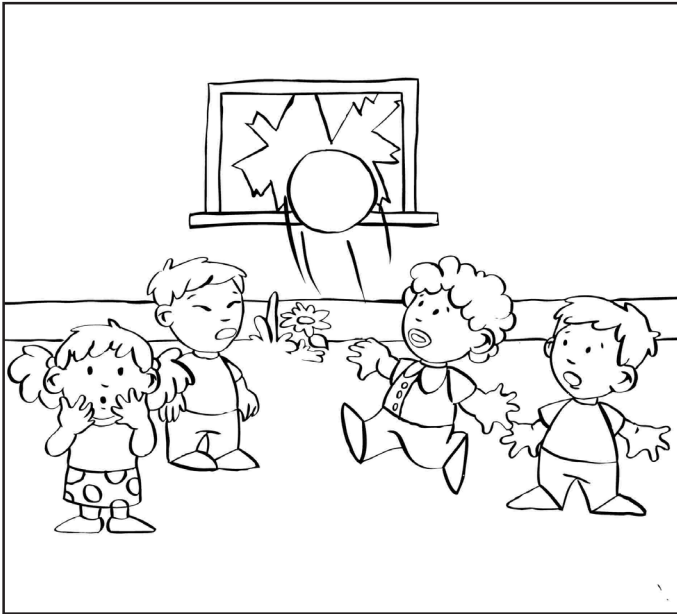
Radkov otec vážne pozrel na syna, pretože mu nepovedal pravdu. Smutný a zahanbený Radko požiadala otca o prepáčenie za to, že klamal. Taká malá nepozornosť celkom pokazila oslavu na privítanie.

☺ –Aby som pravdu povedal, nie som si istý ocko, či som zavrel- odpovedal úprimne syn.

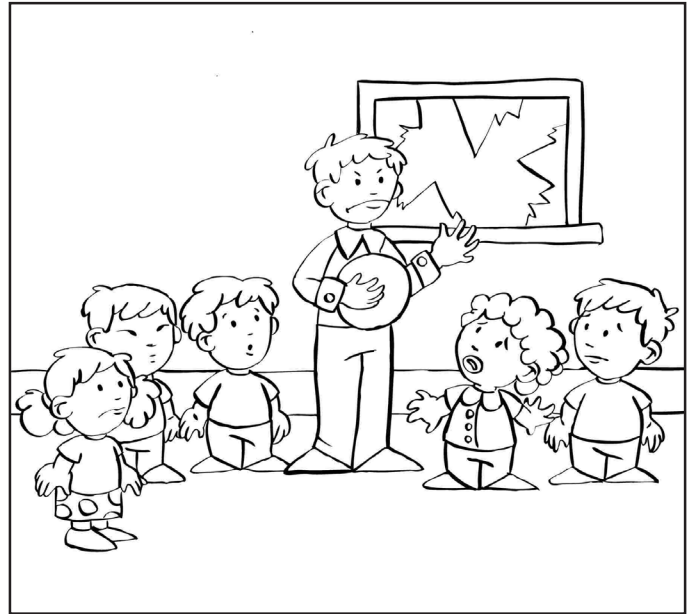
Takže otec vybehol do obývačky a zavrel okno práve vo chvíli, keď sa Rufús chystal vojsť a pochutnať si na nečakanej hostine. Ešte šťastie, že sa otec išiel uistiť, či bolo okno zavreté. Nebyť toho, bola by to bývala poriadna katastrofa.

Keď sa vrátili z obchodu s nákupom s rôznymi občerstvujúcimi nápojmi, dokončili prípravu oslavy a čakali na hostí.

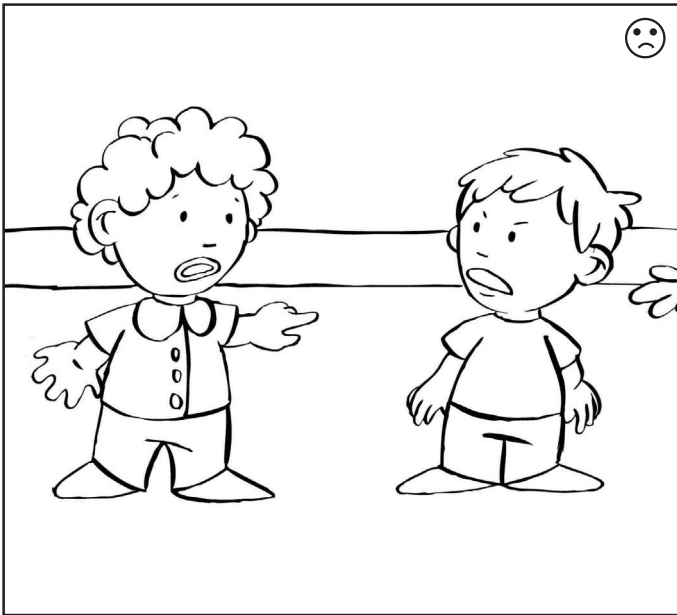
Konečne nadišla očakávaná chvíľa: Ela vošla do domu a ťahala za sebou dva obrovské kufre. Bola unavená po dlhej ceste. Ale výraz jej tváre sa hneď zmenil, keď uvidela, akú skvelú oslavu jej na privítanie pripravila celá rodina a priatelia. Radko s otcom jej bežali v ústrety a srdečne sa s ňou zviťali. Radko bol veľmi spokojný, že je sestra znovu doma. Chcel počuť všetky podrobnosti o tom, čo zažila počas toľkých mesiacov! Všetci sa veľmi dobre zabavili a najmä pochválili Radka za veľmi chutné obložené chlebíčky.



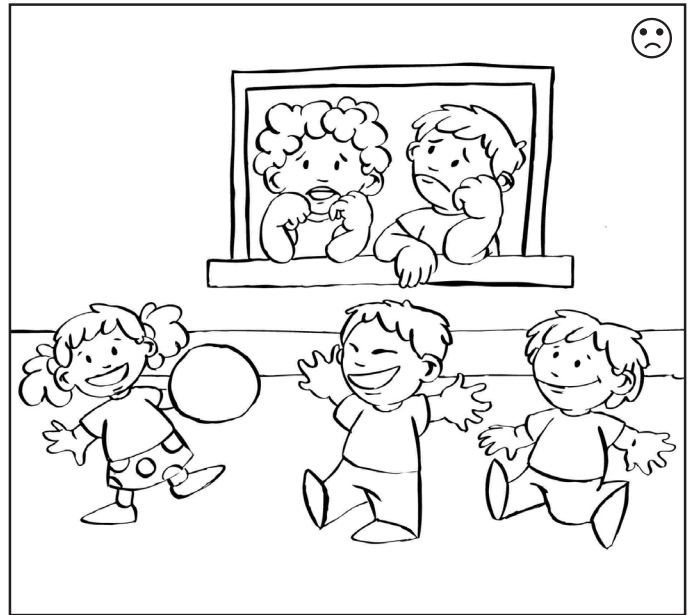
1



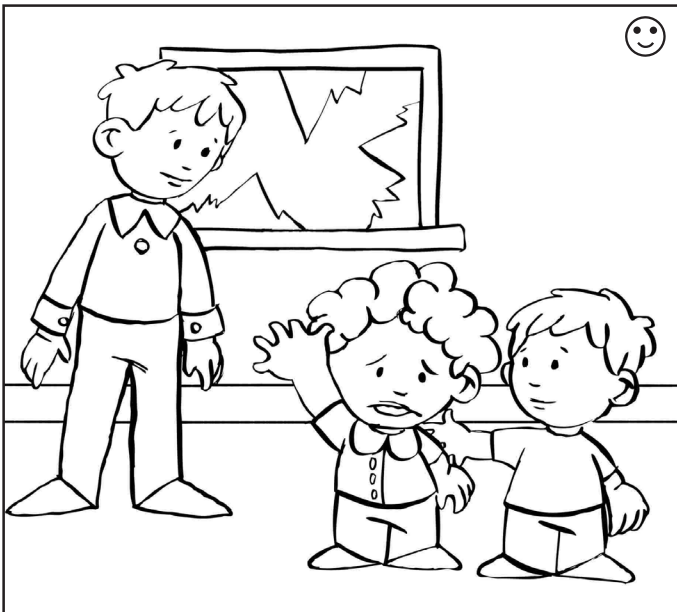
2



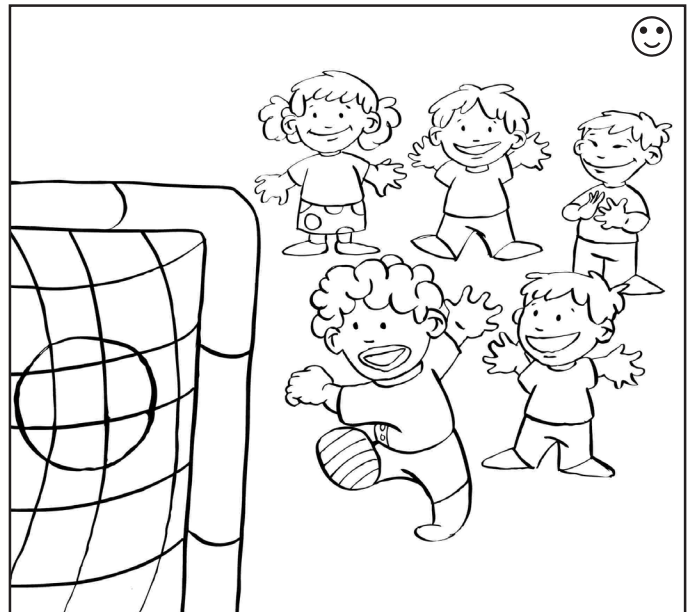
3 ☹️



4 ☹️



3 😊



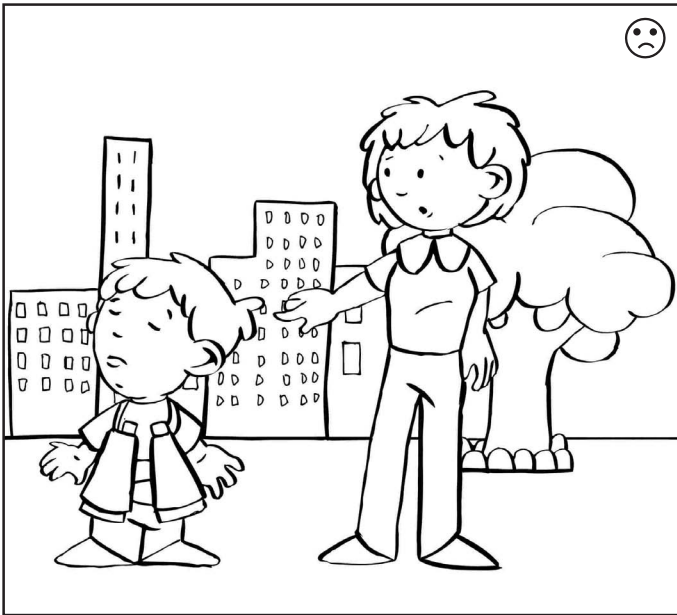
4 😊



1



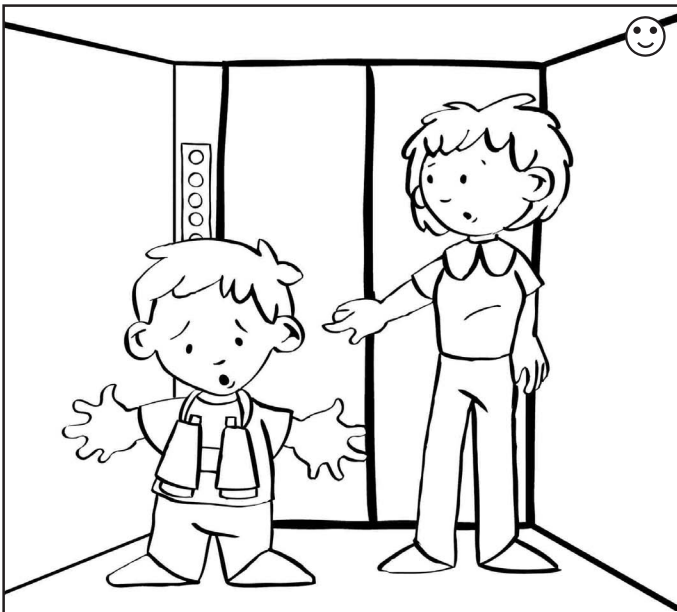
2



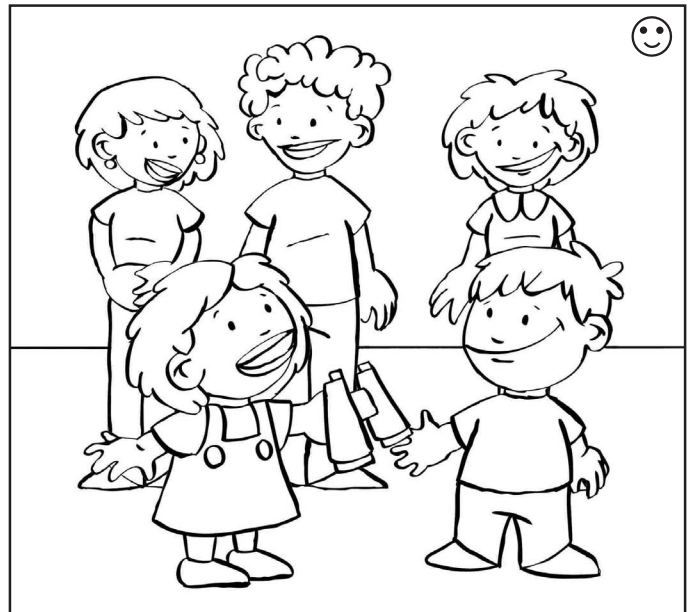
3 ☹️



4 ☹️



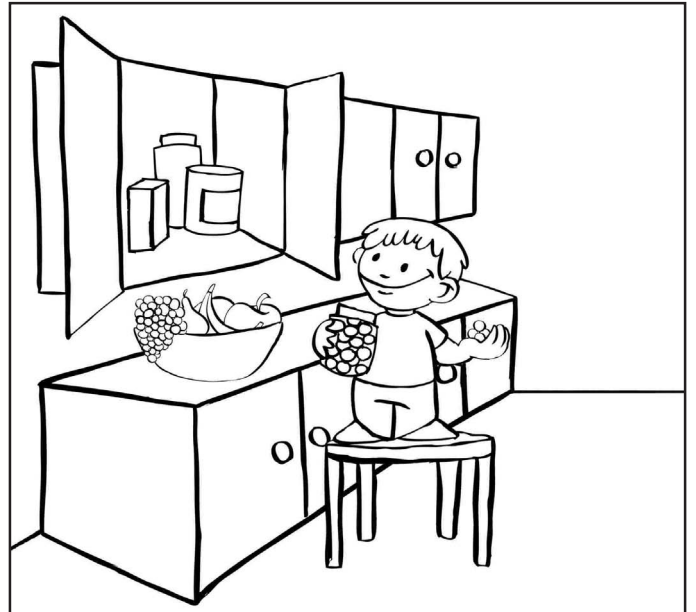
3 😊



4 😊



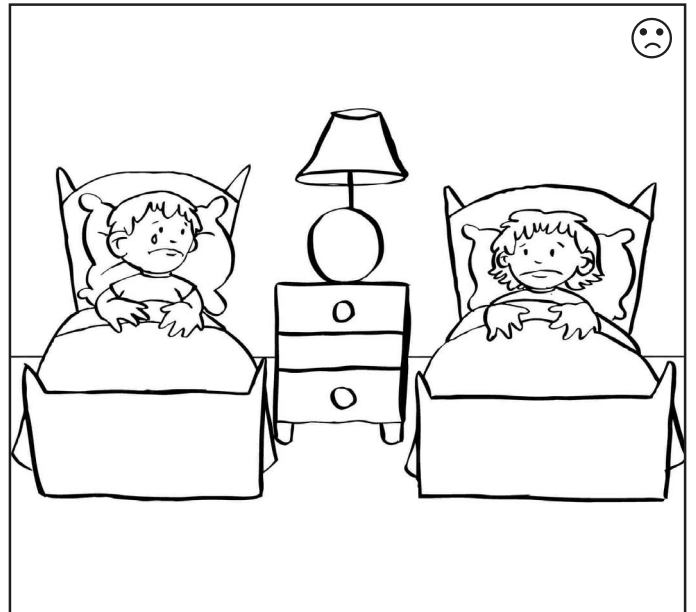
1



2



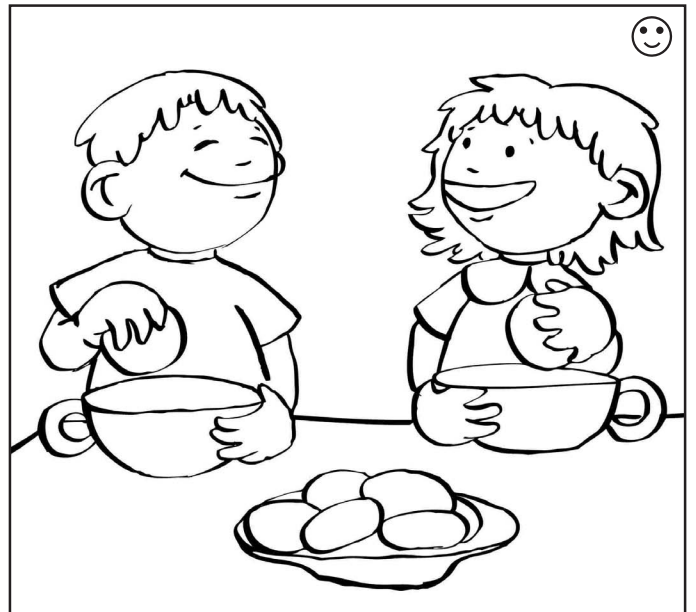
3 ☹️



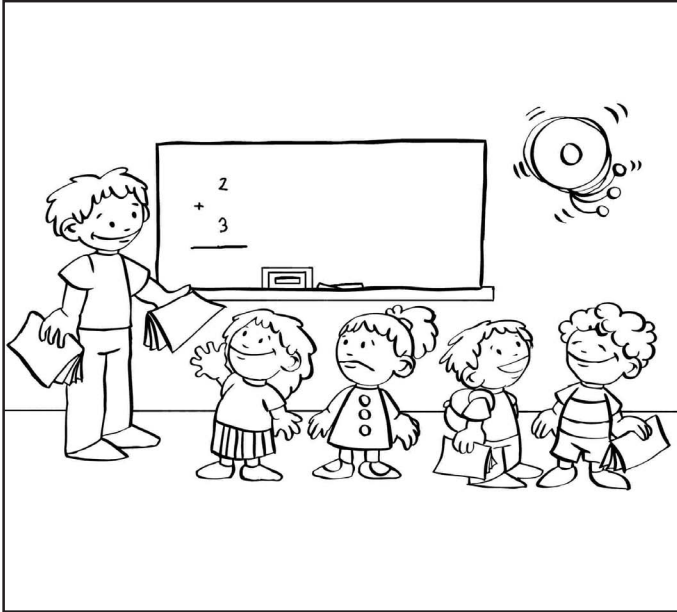
4 ☹️



3 😊



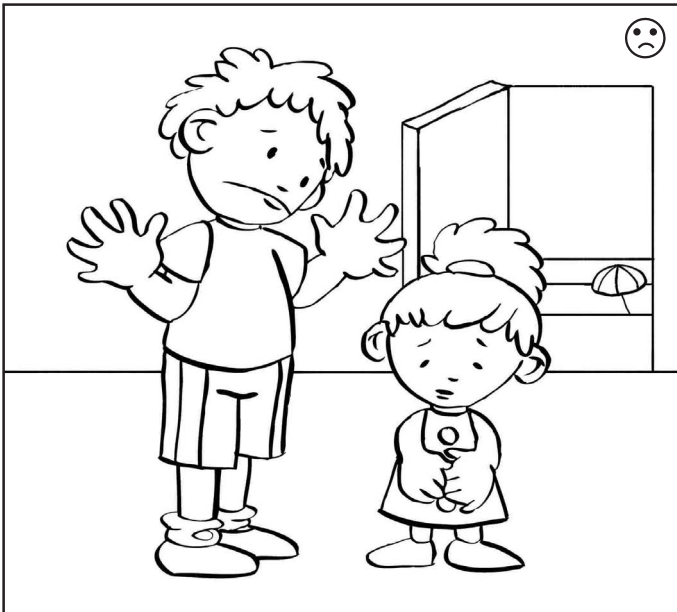
4 😊



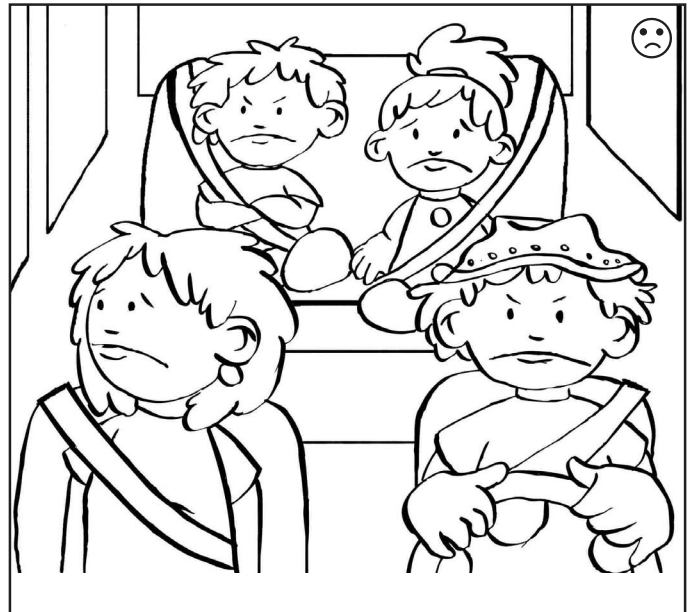
1



2



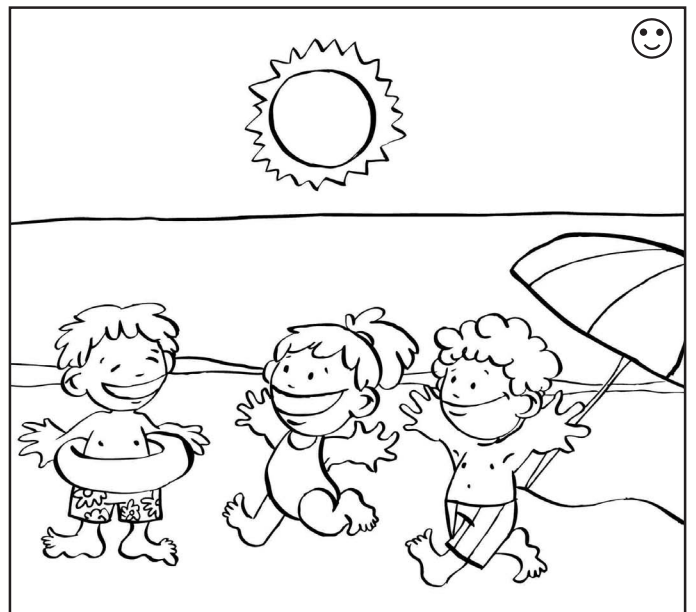
3 ☹️



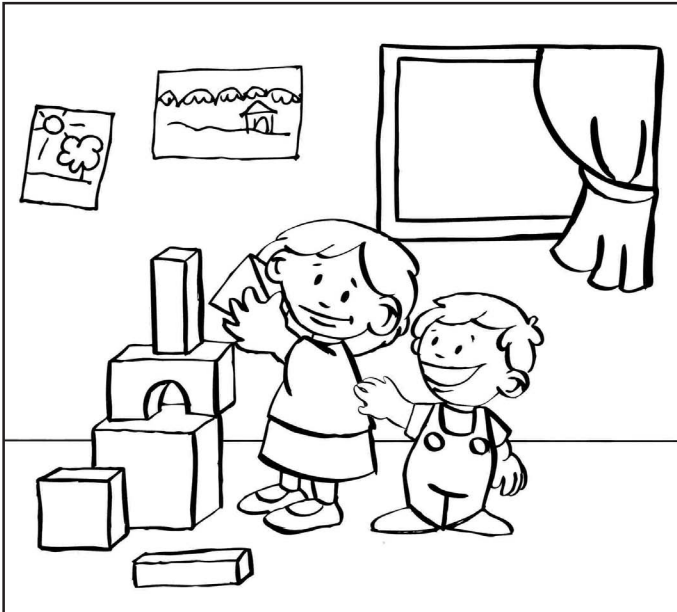
4 ☹️



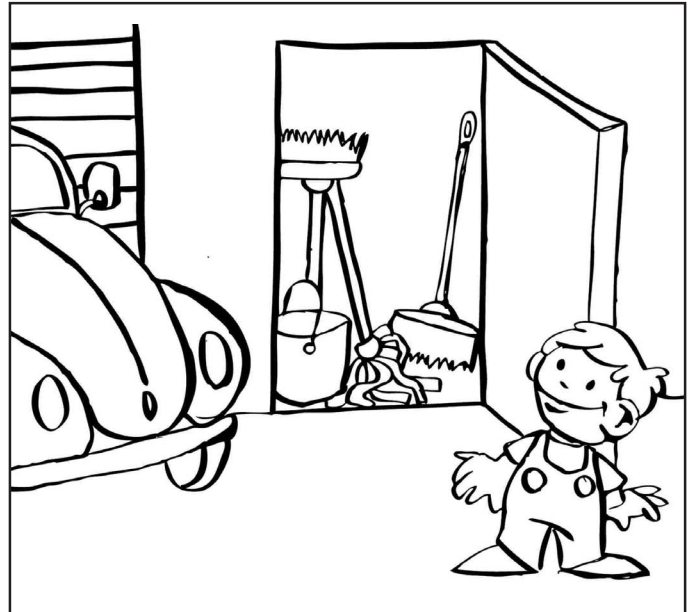
3 😊



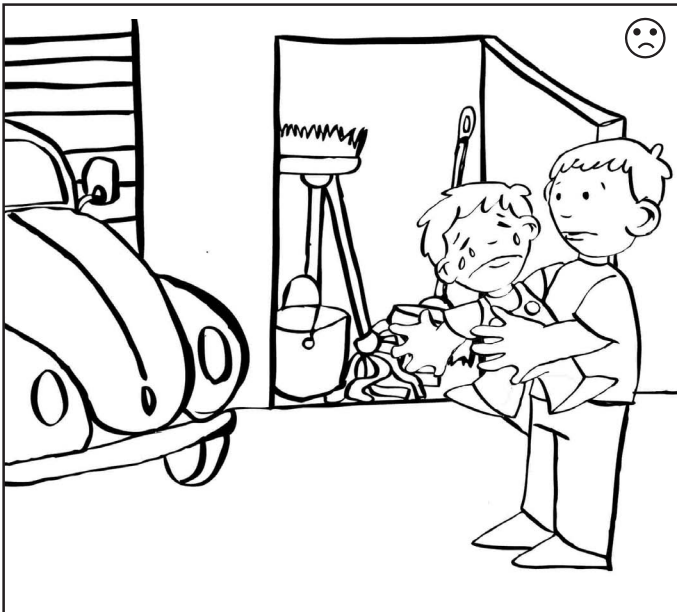
4 😊



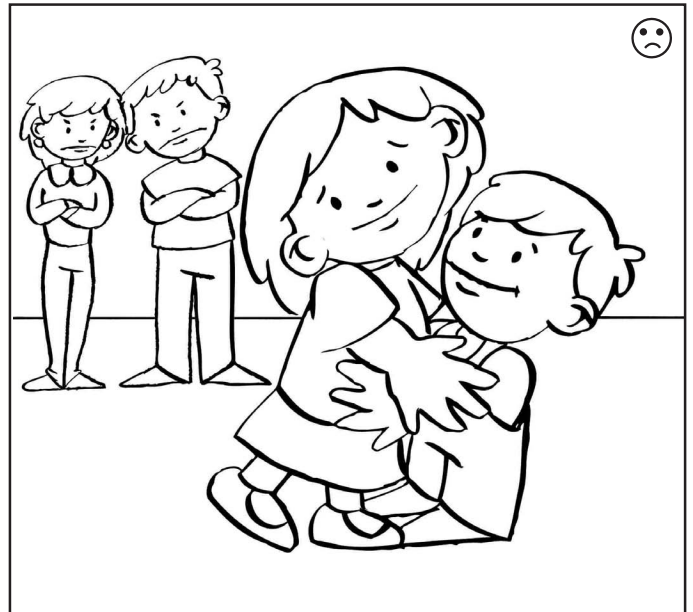
1



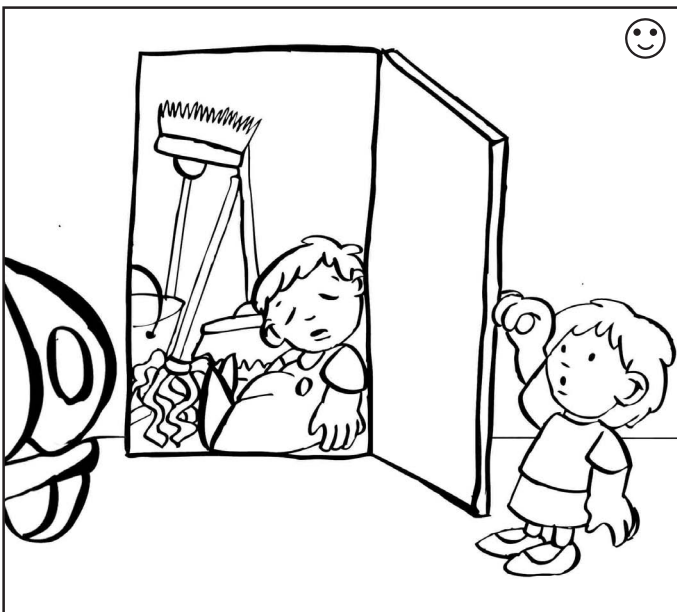
2



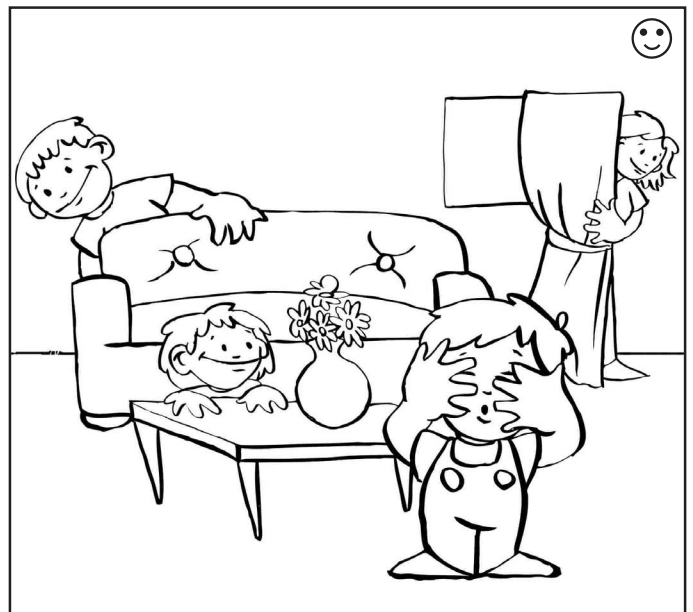
3 ☹️



4 ☹️



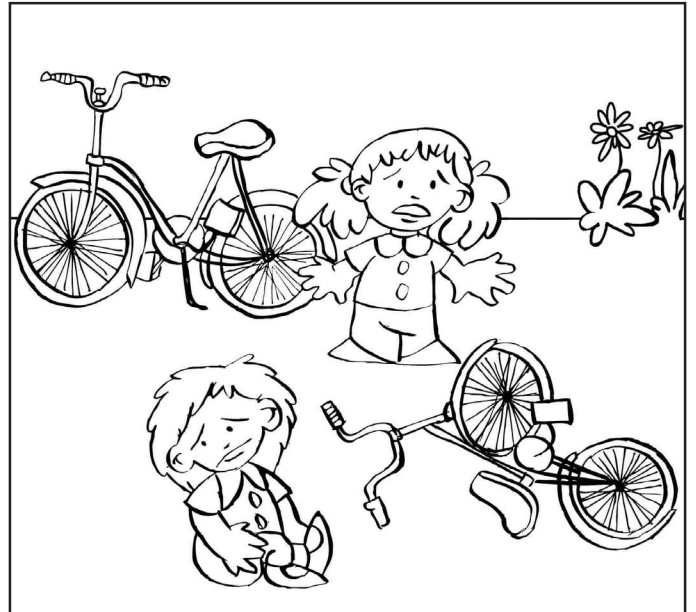
3 ☹️



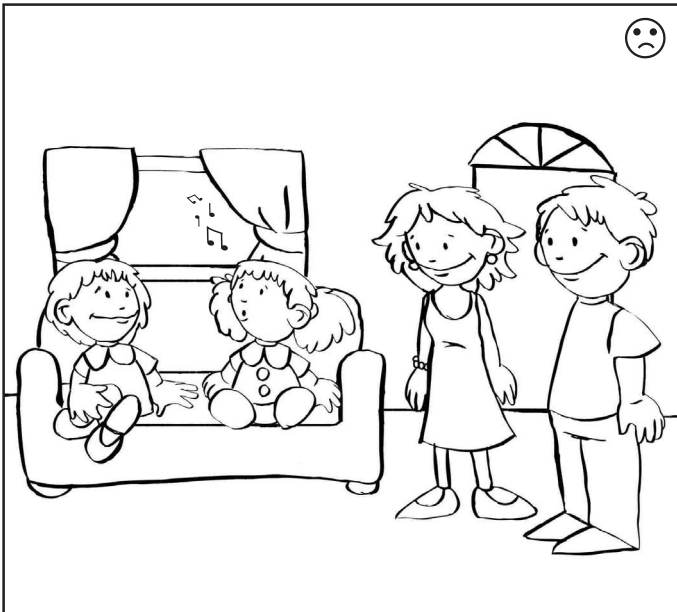
4 😊



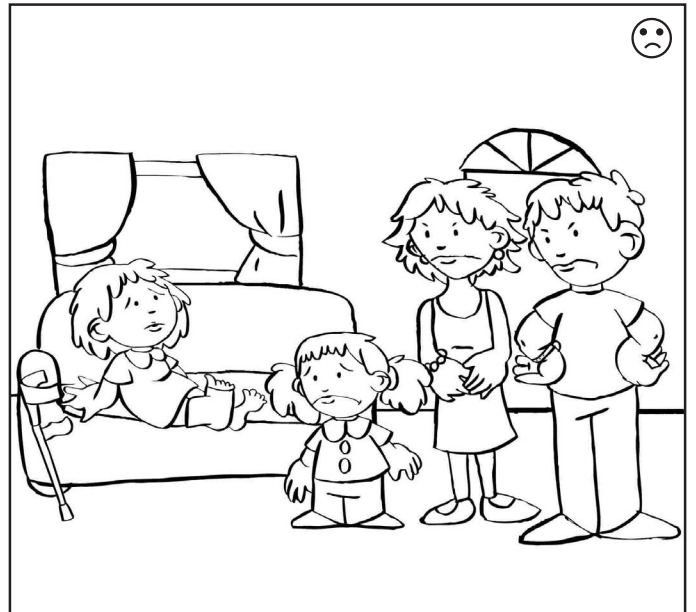
1



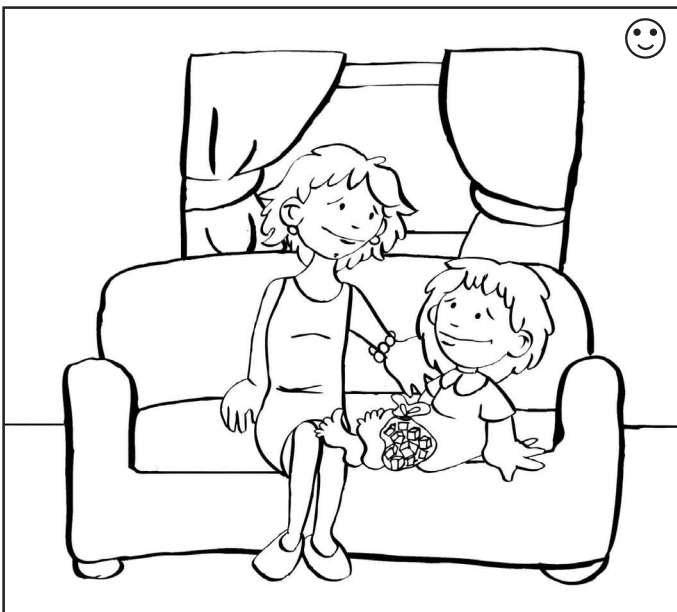
2



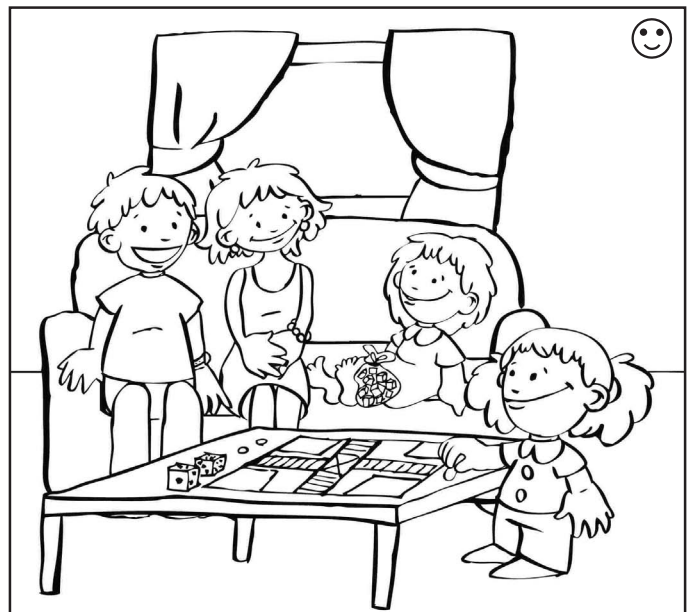
3 ☹️



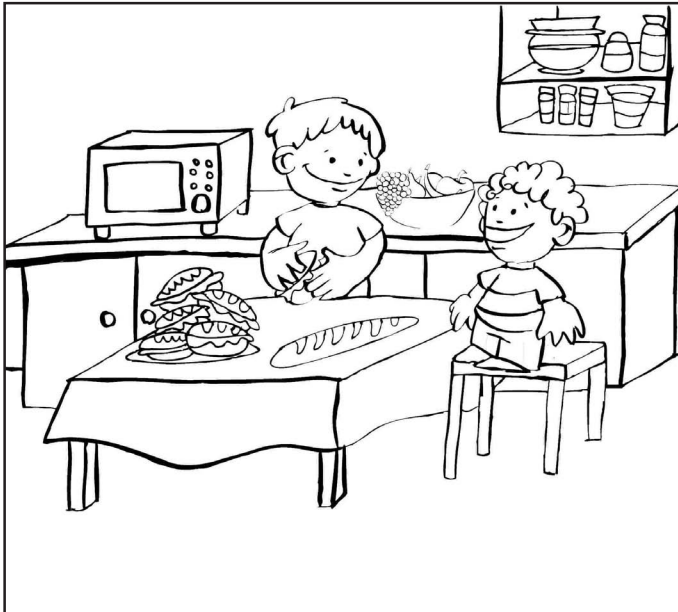
4 ☹️



3 😊



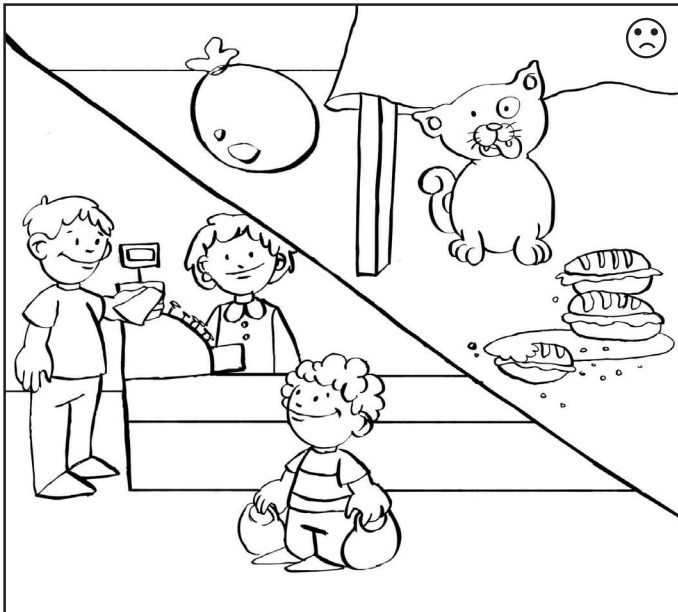
4 😊



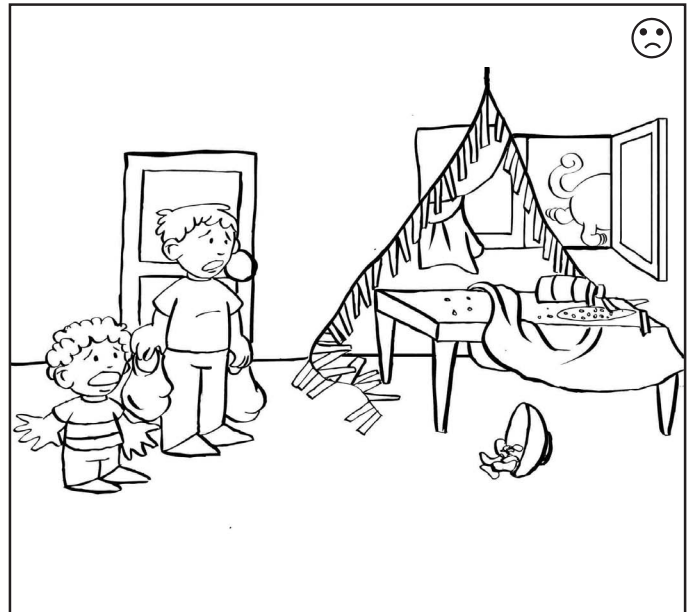
1



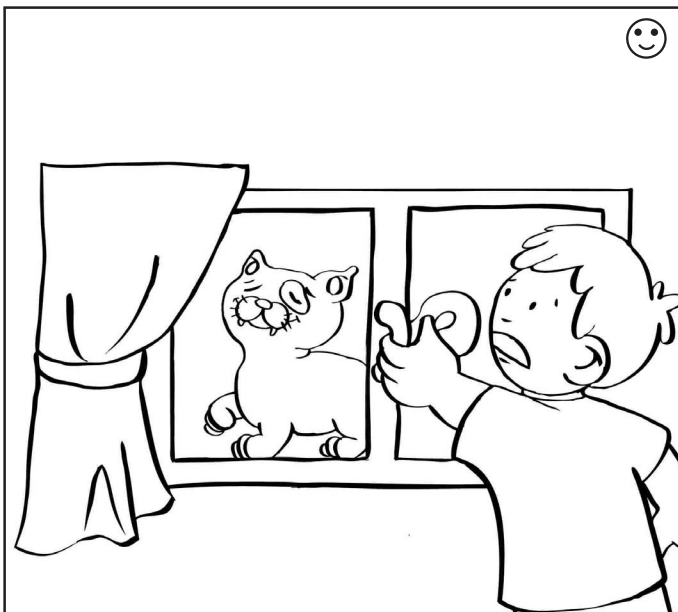
2



3 ☹️



4 ☹️



3 😊



4 😊